

JENNY PEARSON

Képtelen küldetés

Illusztrálta KATIE KEAR

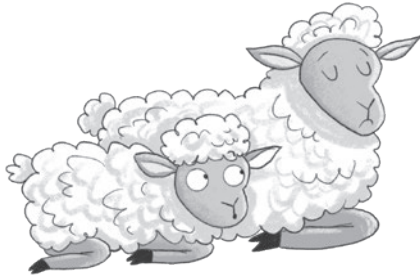

A Laugh
Out Loud
Book Awards
győztese

Móra

JENNY PEARSON

Képtelen
kiildetés

JENNY PEARSON

Képtelen küldetés

Illusztrálta
Katie Kear

MÓRA KÖNYVKIADÓ

A mű eredeti címe: *Operation Nativity*
A magyar kiadás az alábbi alapján készült:
Operation Nativity, Usborne Publishing Ltd., 2022

First published in the UK in 2022 by Usborne Publishing Limited, Usborne House,
83-85 Saffron Hill, London EC1N 8RT, England, usborne.com
Text copyright © Jenny Pearson, 2022
Cover and inside illustrations by Katie Kear © Usborne Publishing Limited, 2022
Typography by Thy Bui © Usborne Publishing Limited, 2022
Author name typography by Sarah Coleman © Usborne Publishing Limited, 2022

Fordította: Fabacsovics Lili

Minden jog fenntartva, a kiadvány egészének vagy bármely részének a kiadó írásos engedélye nélküli sokszorosítása, másolása, egyéb engedélyköteles felhasználása – beleértve a kiadvány digitalizálását és ily módon történő többszörözését, nyilvánosságához közvetítését – szigorúan tilos.

Hungarian edition © Móra Könyvkiadó, 2024
Hungarian translation © Fabacsovics Lili, 2024

A kiadó könyveit kedvezménnyel megrendelheti webáruházunkban:
www.mora.hu

MÓRA KÖNYVKIADÓ – 1950 óta családtag

Az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja

ISBN 978-963-603-619-5

Kiadja a Móra Könyvkiadó Zrt.,
Janikovszky János elnök-vezérigazgató
Felelős szerkesztő: Bolla Eszter
E-mail: mora@mora.hu
Honlap: www.mora.hu

Alföldi Nyomda Zrt., Debrecen
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

Az első karácsony Barlington Hallban

Elmesélem nektek, hogy született a kis Jézus. Lehet, hogy már hallottatok róla a suliban. Talán betlehemeztetek is, csillámos hajjal vagy álszakállban – szóval valószínűleg tudjátok a lényegét: Mária, József, szamár, út Názáretből Betlehembe. Hát, most épp erről a részről lesz szó.

Ugyanis van egy apróság, amiről senki sem mesélt nektek: egy véletlen kitérő, amit Mária és József Chipping Bottomba tett, egy csinos, pofás hampshire-i kisvárosba, egy profinak a legkevésbé sem mondható angyalkodás miatt.

Igen, *angyalkodás*, nem pedig *agyarkodás* – vaddisznók nem szerepelnek Jézus Krisztus születésének történetében. Nem úgy,

mint ez a kis döccenő, hála Gábrriel arkangyalnak, aki *enyhén* szólva belekavart a dolgokba...

És amikor azt mondom, hogy *enyhén*, igazából úgy értem, hogy *rettenetesen*. De ne felejtsük el, hogy akkoriban még eléggé kezdőnek számított, a nyomás pedig hatalmas volt rajta – bejelenteni magának Jézus Krisztusnak az érkezését –, és maradjunk annyiban, hogy kissé elragadtatta magát. Nem tudhatta, hogy a fénykitörés, amivel a Földre érkezik, annyira erős lesz, hogy átrepíti Máriát, Józsefet, Boldizsárt, a napkeleti bölcset, egy Pista nevű pásztort és saját magát nemcsak egy másik helyre (ez lenne Chipping Bottom), hanem egy másik időbe is (egész pontosan múlt év decemberébe).

Hogy honnan tudom ezeket?

Jó kérdés.

A válasz az, hogy ÉN. OTT. VOLTAM!

Tudom, merész kijelentés. Minden jogotok megvan azt mondani, hogy Oszkár, nem vagy egy iciripicirit gigantikusan összezavarodva? Egészen biztos, hogy nem voltál jelen urunk, Jézus Krisztus születésénél, és hogy Gábrriel arkangyal nem rontott el semmit. Erre csak annyit mondanék: mindig lesznek merész kijelentések, és szívetek joga eldönteni, hogy elhiszitek-e azokat, vagy sem.

Például én nem hiszem, hogy aput tényleg felsugározták volna az űrlények a Kepler-452b-re, ahogy azt anyunak mondta, amikor későn ért haza a meccsről. Ugyancsak gyanítom, hogy Tyronne füllentett, amikor azt mondta az egyik órán, hogy nyolcéves korában a Mikulás felkeltette, és elvitte magával a világ körüli ajándék-kiszállító útjára, mert ő viselkedett a legjobban az egész világon. És nem létezik, hogy a csokimikulás, amit a hűtőben tartogattam, egyik este egy kis füst kíséretében csak úgy eltűnt volna, ahogy azt anya állította. Ezek közül egyikre sem volt semmi bizonyíték.

Arra sincs bizonyítékom, hogy ott voltam, amikor közelgett Jézus születése. Mármint egy kétezer éves számaron kívül, aki lady Asster számarmenhelyén lakik. De őszintén szólva az a számar – Mária számara – nagyjából ugyanúgy néz ki, mint akár melyik másik. Még én is alig tudom megkülönböztetni a karámtársától, Villámtól – pedig jó pár órát zötykölődtem a hátán.

Úgyhogy annyit tehetek, hogy elmondom a történetemet, ti pedig figyeltek, ha akartok, aztán eldöntitek, szerintetek igaz-e. Remélhetőleg Tyronne-nál azért meggyőzőbb leszek. Mármint senki nem lehet *annyira* jó gyerek, főleg nem Tyronne. De azt hiszem, nem is igazán számít, hogy meg tudlak-e győzni titeket, hogy higgyetek nekem. Az emberek mindig is különböző dolgokban fognak hinni, és szerintem ez így is van jól.

Én például abban hittem, hogy a karácsony két okból fontos. Egyrészt: az ajándékok miatt. Másrészt: ezen a napon találkoztak először a szüleim. És ha nem lenne karácsony, akkor lehet, hogy nem találkoztak volna, és akkor lehet, hogy én sem születek meg. És az aztán *tényleg* tragédia lett volna.

De most, a történetek után már hiszek abban, hogy vannak fontosabb dolgok, mint az ajándékok. És fontosabb dolgok nálam.

Még a családtagjaim is mást gondolnak arról, hogy mi is történt. Például a nagymamám eléggé hagyománykövető, ha a karácsonyról van szó. Imádja a betlehemezést – vagy ahogy ő mondja: a pásztorjátékot –, és sosem hinné el, hogy Szűz Mária és József Chipping Bottomban jártak. Még úgy sem, hogy összefutott velük a postán, csak éppen nem tudott róla.

Miközben a kishúgom, Molly... Maradjunk annyiban, hogy jóval nyitottabb típus. Ő aztán *tényleg bármit* elhisz, amit mondasz neki, még hozzá kérdés nélkül. Ahogy az iskolai értékelőjében írták: *a képzelete nem ismer határokat*. Biztos benne, hogy tud beszélni az állatokkal, és abban is, hogy egy nap szárnyak fognak kipattanni a hátából. Mondjuk, még alig múlt ötéves.

Gondolom, ha Molly nem lenne olyan, amilyen, semmi sem úgy történt volna tavaly karácsonykor, ahogyan történt. De miután mind a ketten láttunk valamit becsapódni a nagyszüleink

háza mögötti szántóföldön, Molly volt az, aki meggyőzött *en-
gem*, hogy biztos valami izgalmas lehet, úgyhogy menjünk, és
nézzük meg.

Az egyetlen ok, amiért ott voltunk, hogy kaptunk egy nagyon
flancos meghívót Barlington Hallból – vagyis inkább idézést, hogy
látogassunk el apu szülőházába karácsonykor. Ez a felszólítás, ha
belegondoltok, egy kicsit hasonlít ahhoz, amit Mária és József ka-
pott Augustus császártól, hogy utazzanak Betlehembe a népszám-
lálásra. Nem azt mondom, hogy nagymama *pontosan* olyan, mint
egy római császár – de vannak hasonlóságok.

Mindenesetre ha nem mentünk volna Barlingtonba karácso-
nyozni, és nem merészkedtünk volna ki nagy bátran a szántó-
földre azon az estén, azt hiszem, nem túlzás azt mondani, hogy
a karácsonynak lőttek volna. Vagyis igazából eleve soha nem is
létezett volna. De szerintem nincs szavunk arra, ha valami olyan
dolog dől romba, ami soha nem is létezett. Úgyhogy ha elhiszitek,
amiket mesélni fogok, később megköszönhetitek, hogy megmen-
tettem a karácsonyt.

Nem tudom, miért, de valahogy már a meghívó megérkezésekor éreztem, hogy az idei karácsony más lesz, mint a többi. Karácsonykor általában átjön Roberts nagy, de most lefoglalt egy kanári-szigeteki hajótut a barátnőjével, Irennel, akit a 67-es buszon ismert meg. Tenerifénél kezdenek a Santa Cruzzal, aztán Gran Canarián, Las Palmasban végeznek. Molly nagyon szeretett volna velük menni, de amikor elmagyaráztuk neki, hogy nem egy olyan szigetcsoportra mennek, ami tele van apró, sárga énekesmadárkákkal, és hogy a Mikulás nem Tenerifén lakik, meggondolta magát.

Igazából vártam, hogy idén végre valami más legyen. Szere-

tem Roberts nagyit, de nem mondanám, hogy bántam, hogy nem velünk tölti a karácsonyt. Nem azért, de tőle aztán nem lesz ünnepebb a hangulat. Mármint nem nagyon tudunk vele mit kezdeni, mert van vagy százezer éves. Anyu minden évben figyelmezteti, hogy legyen óvatos a mimóza koktéllal, de Roberts nagyit nem érdekli. Egész délelőtt minket szorongat, az arcunkat huzigálja, és azt ismételve, hogy mi vagyunk a kedvenc unokái. Mármint, ez kedves tőle, de még Molly is tudja, hogy igazából mi vagyunk az egyetlen unokái, szóval igazából nincs nagy versengés.

Néha kitör Roberts nagyiból a *Kiskarácsony*, *nagykarácsony* egy egészen sajátos verziója, és ilyenkor apa mindig megjegyzi:

– Cathy, anyád megint túl gyorsan elérte a csúcsot.

Mire anya:

– Jól van, Christopher, hagyd békén!

Aztán három körül Roberts nagyit mindig elalszik.

Egyik évben pont akkor dőlt a Monopoly táblára, amikor apa a Park Lane-re lépett, ahol két hotelem is volt! Hát, volt mit megbocsátanom a nagyinak, annyit mondok. Máskor meg egész délután a tévé előtt horkolt és pukizott. Elsőre vicces volt – mármint ki ne találná észbontóan viccesnek, ha egy magatehetetlen idős hölgy végigpukkantgatja a királynő teljes karácsonyi beszédét? De amikor a szobában olyan elképesztően bűdös lett, hogy nem tudtam anélkül nézni a *Reszketetek, betörők!*-et, hogy a pólómat az

orromhoz nyomtam volna, erősen megkérdőjeleztem, hogy bölcs dolog volt-e anyáéktól, hogy hagyták a nagyit háromszor is szedni a kelbimbóból. Aztán két évvel ezelőtt már az asztalnál kidőlt volna – majdnem beleájult a szósza és a kolbásszal töltött húsba. Komolyan, ha már vendégségbe mész valakihez, illene azért egy kicsit több karácsonyi hangulattal érkezned.

Persze az sem mindegy, hogy karácsonyi hangulatról van szó, vagy pedig egy vakítóan fényes glóriájú angyalról a földszinti végében.

De akkoriban nem gondoltam, hogy lehet olyan, hogy valakiben túlteng a karácsonyi hangulat, úgyhogy amikor megjött a meghívó, hogy töltsük az ünnepet Barlington Hallban, apa családjával, a Cuthbert-Andersonokkal, úgy éreztem, itt az alkalom.

A meghívó nagyon elegáns volt, cirkalmas kézírással az elején, lezárva piros viasszal és a családi címerrel. Ja, igen, apa családja baromi gazdag. Arisztokraták, ahogy Roberts nagyfi mondja – bármit is jelentsen ez.

A gazdag nagyszüleim egy hatalmas vidéki birtokon élnek Hampshire-ben. Molly szerint Barlington Hall *fenségragadó*, ami nem egy igazi szó, de elég pontos leírás, mert Barlington Hall egyszerre fenséges és elragadó.

Maga az épület többhektárnyi birtokon terül el, ahová hatalmas, oroszlános vaskapukon lehet bejutni, hogy aztán egy hosszú

kocsifeljárón érjen el egyáltalán a bejárathoz az ember! A háznak rengeteg nagy terme van, köztük könyvtár, két konyha, egy csomó fürdőszoba, egy nappali és egy bálterem! A szobák felét nem is használják, mert túl drága lenne fenntartani őket. Képzéljétek el! Van a házatoknak egy olyan része, ahová soha még csak be sem mentek.

Amúgy a lezárt szárny kifejezetten hasznosnak bizonyult – például elveszett angyalok és napkeleti bölcsek tárolására. De erről majd később.

Általában nyáron szoktunk Barlington Hallba menni, egy hétre a szünetben. Anya sose repes a boldogságtól. Azt mondja, nagyon különböznek a nagymamával, ami, mondjuk, igaz is. De én szeretek ott lenni. A létező legjobb fákat másszuk meg, és kis halacskákat pecázunk az egyik szántóföld végén lévő patakból. Az egyik évben még csirkefuttatót is építettünk nagypapával. És itt tanított meg apa biciklizni, és itt vesztettük el Mollyt majdnem egy teljes órára a világ legjobban sikerült bújócskája közben. De még sose töltöttük itt a karácsonyt. Azt hittem, azért, mert Roberts nagyira kell vigyáznunk, de hamarosan rájöttem, hogy egészen másról van szó.

Azon a reggelen, amikor a postás bedobta a meghívót, azonnal elkezdtem álmodozni a karácsonyi Barlington Hallról, ahogy ég a tűz a kandallókban, és a ház gyönyörűen fel van díszítve.

Tudtam, hogy a karácsony igazán *fenségragadó* lenne ott, és valahogy éreztem, hogy sokkal izgalmasabb lesz, mint a szokásos karácsonyaink.

Persze nem is sejtettem, hogy *mennyivel* izgalmasabb, és hogy milyen sok fontos emberrel fogok találkozni, miközben a karácsony megmentésén ügyködöm. Nem hiszem, hogy bárkinek, még Mollyt is ideértve, lenne akkora fantáziája, hogy kitalálja, *mi* fog történni.

De először is meg kellett győződnöm anyát az egész barlingtoni kirándulásról, és rájöttem, hogy ez talán nem lesz olyan egyszerű, mert amikor kivette a meghívót a postaládából, csak ránézett, és annyit mondott:

– Ne, ne, ne, ne! Csak a családi betlehemezést ne!

Természetesen hallottam már történeteket a családi betlehemezésről – ez valami nagy durranás, amit nagymama szervez a helyi templomban. A legeslegelsőt ezerkilencszázhuszon-valamikor tartották, és még az ük-ük-ük-ük-üknagymamám, lady Cordelia Cuthbert-Anderson szervezte, aki a feljegyzések szerint nem semmi figura volt. Az „elképesztő látványosságok” miatt ismerték. Igazából még mindig ott vannak az égésnyomok az oltáron, ahol Cordelia begyújtott egy beltéri tűzijátékot, hogy felvezesse Gábiel arkangyal érkezését az 1929-es előadásban.

Generációról generációra öröklődik, hogy a Cuthbert-Ander-

son család büszkén szervezi meg a nagy műsort a faluban, mindig próbálva felülmúlni az előző évit.

Szerintem elég jó mókának hangzott, de Mollyval sose vetünk még részt benne, mert anya és apa mindig mondott valami olyasmit, hogy *mi a magunk módján szeretjük ünnepelni a karácsonyt*. De erősen gyanítani kezdtem, hogy talán nem tudunk mindenről, amikor anya a meghívóra bámulva azt motyogta:

– Nem, nem, nem, soha többé, a múltkori után soha...

Aztán felüvöltött a lépcsőn apának:

– CHRISTOPHER! BAJ VAN!

